

รายละเอียดของรายวิชา

ชื่อสถาบันอุดมศึกษา	สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
คณะ	สถาปัตยกรรมศาสตร์
สาขาวิชา	การออกแบบ

หมวดที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. รหัสและชื่อรายวิชา

02296224 การแสดง ACTING

2. จำนวนหน่วยกิต

3 หน่วยกิต (1-4-4)

3. หลักสูตรและประเภทของรายวิชา

หลักสูตรที่ใช้ หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาพยนตร์และดิจิทัล มีเดีย
ประเภทของรายวิชา วิชาบังคับเรียน

4. อาจารย์ผู้รับผิดชอบรายวิชาและอาจารย์ผู้สอน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประภัสสร เลิศอนันต์

5. ภาคการศึกษา / ชั้นปีที่เรียน

ภาคการศึกษาที่ 2/2556 ชั้นปีที่ 2

6. รายวิชาที่ต้องเรียนมาก่อน (Pre-requisite) (ถ้ามี)

ไม่มี

7. รายวิชาที่ต้องเรียนพร้อมกัน (Co-requisites) (ถ้ามี)

ไม่มี

8. สถานที่เรียน

อาคารโรงถ่ายภาพยนตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

9. วันที่จัดทำหรือปรับปรุงรายละเอียดของรายวิชาครั้งล่าสุด

วันที่ 24 ตุลาคม 2556

หมวดที่ 2 จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์

1. จุดมุ่งหมายของรายวิชา

1. เพื่อให้นักศึกษาได้ศึกษา เข้าใจทฤษฎี หลักการของการแสดง
2. เพื่อให้นักศึกษาได้เข้าใจกระบวนการวิธีในการนำหลักการของการแสดงมาใช้ฝึกพัฒนาทักษะของตนเองเพื่อให้สามารถนำความเข้าใจนั้น ไปใช้ต่อยอดในการกำกับการแสดงอันเป็นองค์ประกอบสำคัญของการผลิตภาพยนตร์
3. เพื่อให้นักศึกษาได้ศึกษา ค้นคว้า วิเคราะห์ตัวละครต่าง ๆ จากกรณีศึกษาจริง ทั้งจากบุคคลที่มีชีวิตอยู่ และตัวละครสมมติ โดยสามารถสังเคราะห์องค์ความรู้ที่ได้รับทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติไปประยุกต์ใช้ในการผลิตภาพยนตร์ในระดับชั้นต่อไปได้

2. วัตถุประสงค์ในการพัฒนา/ปรับปรุงรายวิชา

ปลูกฝังความรักในอาชีพนักแสดง ซึ่งสามารถสร้างรายได้และชื่อเสียงให้นักศึกษาได้ตั้งแต่ยังศึกษาอยู่ โดยส่งเสริมให้นักศึกษารับงานแสดงในภาพยนตร์ต่าง ๆ อย่างจริงจัง เพื่อฝึกความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของนักแสดงในกองถ่าย โดยกำหนดค่าคะแนนในการประเมินผลปลายภาคการศึกษาเป็นสัดส่วน 30% ของคะแนนตลอดภาคการศึกษาจากการแสดงภาพยนตร์

หมวดที่ 3 ลักษณะและการดำเนินการ

1. คำอธิบายรายวิชา

ศึกษาการแสดงละครเวที โทรทัศน์และภาพยนตร์ ให้สามารถแสดงออกทั้งร่างกาย อารมณ์ และเสียงให้สัมพันธ์กัน รู้จักสังเกต จินตนาการ เพื่อนำไปใช้เป็นเทคนิคสำหรับการแสดงในภาพยนตร์ โทรทัศน์ และละครเวที ตลอดจนให้รู้หน้าที่ความรับผิดชอบของนักแสดง เพื่อเป็นพื้นฐานของการกำกับการแสดงต่อไป

2. จำนวนชั่วโมงที่ใช้ต่อภาคการศึกษา

บรรยาย	สอนเสริม	การฝึกปฏิบัติงาน ภาคสนาม/การฝึกงาน	ศึกษาด้วยตนเอง
บรรยาย 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ (15 ชั่วโมงต่อภาคการศึกษา)	สอนเสริมตามความต้องการของนักศึกษา เฉพาะราย	มีการฝึกปฏิบัติงาน 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ (60 ชั่วโมงต่อภาคการศึกษา)	การศึกษาด้วยตนเอง 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ (60 ชั่วโมงต่อภาคการศึกษา)

3. จำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่อาจารย์ให้คำปรึกษาและแนะนำทางวิชาการแก่นักศึกษาเป็นรายบุคคล

- อาจารย์ประจำรายวิชา ประกาศเวลาให้คำปรึกษาผ่านเว็บไซต์คณะ
- อาจารย์จัดเวลาให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล หรือ รายกลุ่มตามความต้องการ 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ (เฉพาะรายที่ต้องการ)

หมวดที่ 4 แผนการสอนและการประเมินผล

1. แผนการสอน

สัปดาห์ที่	หัวข้อการสอน/รายละเอียด	จำนวน ชั่วโมง	กิจกรรมการสอน/ สื่อการสอน	อาจารย์ผู้สอน
1	<p><u>หัวข้อบรรยาย การจำกัดความการแสดง</u></p> <p>การแสดงเป็นระบบภาษาระบบหนึ่งที่ผู้สร้างภาพยนตร์อาศัยเป็นสิ่งที่สะท้อนอารมณ์และความคิดออกมา การแสดงในภาพยนตร์นั้นขึ้นอยู่กับ การตีความเนื้อหาของภาพยนตร์ของผู้กำกับทั้งหมด ถ้าหากผู้กำกับมีสไตล์เป็นแนวสมจริงมากเท่าไร ก็ย่อมมีความจำเป็นจะต้องพึ่งความสามารถของผู้แสดงมากขึ้นเท่านั้น ผู้กำกับแนวสังคมนิยมจะชอบถ่ายภาพด้วยข้อทหายาๆโดยไม่ตัดภาพเพื่อปล่อยโอกาสให้ตัวละครสร้างอารมณ์ในการแสดงอย่างต่อเนื่องโดยไม่สะดุด ดังนั้นคนดูจึงประเมินค่าของการแสดงในภาพยนตร์แนวสังคมนิยมได้ง่ายกว่าแนวอื่นๆที่มักจะมีการตัดภาพหรือนำภาพมาขยายจนเกินจริง ในขณะเดียวกันถ้าผู้กำกับเป็นพวกที่อาศัยศิลปะของสื่อภาพยนตร์เป็นส่วนสำคัญ (Formalist) ในการสร้างภาพยนตร์มากเท่าไร บทบาทของนักแสดงก็กำลังลดลงไปทุกที ภาพยนตร์หลายเรื่องของอัลเฟรด ฮิตช์ค็อก ใช้เทคนิคพิเศษที่น่าตื่นเต้นมากมายสร้างความระทึกใจให้กับคนดูได้อย่างประสบความสำเร็จก็เพราะการลดบทบาทของตัวละครลงไป จนเทคนิคพิเศษแย่งความเด่นไปครองได้อย่างสิ้นเชิง</p> <p><u>หัวข้อปฏิบัติ วิเคราะห์ตนเอง</u></p> <p>ทำการจำแนกแยกแยะตัวเองถึงปุมหลังครอบครัว ทัศนคติ ลักษณะนิสัย พฤติกรรมการแสดงออกต่อสังคม เรียบเรียงให้รวบรัดได้ใจความหนึ่งหน้ากระดาษ เพื่อฝึกฝนการสังเกต พิจารณาบุคลิกตัวละครต่อไป</p>	5	ทุกสัปดาห์ Computer/ Note Book/ Software/ Projector/ Speaker/ Microphone	ผศ.ประภัศสร เลิศอนันต์
2	<p><u>หัวข้อบรรยาย แนวทางและรูปแบบของการแสดง</u></p> <p>การอธิบายรูปแบบ วิธี สไตล์การแสดงทำได้เพียงหลวมๆ ไม่อาจเจาะจงตายตัวได้ ปัจจัยที่ต้องนำมาพิจารณาในการหาแนวทางการแสดงจึงมี</p>	5		ผศ.ประภัศสร เลิศอนันต์

	<p>หลายประการ ในยุคสมัยหนึ่งนักแสดงประเภทสมจริงอาจกลายเป็นแบบที่มีสไตล์ ดูละเอียดอ่อน สไตล์การแสดงในยุคภาพยนตร์เงียบได้รับการวิวัฒนาการอย่างกว้างขวาง มีการเปลี่ยนแปลงจากแนวสมจริง ปรับเปลี่ยนจนดูหรูหราฉูดฉาด <u>สัญชาติของตัวละคร</u> เช่นชาวอิตาลีที่มีการแสดงออกคล้ายกับการแสดงละครเวทีที่ออกท่าทาง ประกอบตามความรู้สึกอยู่เสมอ <u>ประเภทของภาพยนตร์</u> ระดับและอารมณ์ของภาพยนตร์ที่ดำเนินไปอย่างเรื่อยเปื่อยเต็มไปด้วยเหตุการณ์ที่เหลวไหลเป็นไปไม่ได้ มีการหักมุมแบบบ้างๆบอกรวมทั้งบทสนทนาแบบประหลาดๆกลื่อนกลาดไปตลอดเรื่องเช่นภาพยนตร์ตลกไร้สาระมีส่วนกำหนดสไตล์การแสดงให้เกิดความเรื่อยเปื่อยตามไปด้วย ตลกประเภทเลื่อนเปื้อนเป็นงานที่แสดงยากที่สุด และถูกเข้าใจผิดที่สุดสไตล์หนึ่ง เป็นการแสดงที่ต้องอาศัยการออกท่าทางให้ดูตลกอย่างมาก ซึ่งถ้าหากตัวแสดงไม่สามารถรักษาระดับความเป็นมนุษย์ไว้ได้แล้ว การแสดงนั้นก็จะเป็นที่น่ารำคาญไปทันที</p> <p><u>หัวข้อปฏิบัติ วิเคราะห์บุคคลอื่น</u></p> <p>ทำการเลือกบุคคลผู้ประกอบอาชีพใดๆ ขึ้นมาเป็นกรณีศึกษาหนึ่งคน ศึกษาลักษณะนิสัย การแสดงออกต่อบุคคลอื่นและสังคม สังเกตพฤติกรรม ทำการสัมภาษณ์ และวิเคราะห์บุคคลนั้นถึงบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบในฐานะต่างๆ ทางสังคม ประกอบรายละเอียดประวัติส่วนตัวส่งพร้อมรูปถ่ายขนาด3" x 5" ขึ้นไปในสัปดาห์หน้า</p>			
3	<p><u>หัวข้อบรรยาย เครื่องมือของนักแสดง</u></p> <p>เครื่องมือของนักแสดงก็คือ<u>สรีระร่างกาย เสียงและใบหน้า</u> ภาษาการแสดงออกทางสรีระสำคัญยิ่งในยุคภาพยนตร์เงียบ และได้ลดน้อยถอยลงแต่อย่างใดเมื่อเสียงคิบลานมาถึง นักแสดงจำต้องรู้ว่าจะเคลื่อนไหวไปอย่างไร ความลับก็คือต้องดูสบายๆเป็นไปตามธรรมชาติของสรีระ คนส่วนมากจะเคอะเขินงุ่มง่ามและดูไม่สบายเวลาที่เขาเคลื่อนไหว แต่นักแสดงต้องมีทางเลือกของการ</p>	5		ผศ.ประภัศร เลิศอนันต์

	<p>เคลื่อนไหวว่าใช้ทางนั้น ไหววิธีนั้นหรือไม่ นักแสดงที่เคลื่อนไหวได้ดี เมื่ออยู่ในบทก็จะมีวิธีเริ่มต้นให้คนดูยอมรับตัวละครนั้นได้ บางครั้งวิธีที่ดีที่สุดสำหรับนักแสดงที่จะนำตัวละครออกมาได้คือ การสร้างสรรค์เสียงที่ถูกต้อง เสียงมีผลเทียบเท่าบรรดาเครื่องแต่งกาย ทรงผม และการตกแต่งใบหน้าในการทำให้แต่ละตัวละครแตกต่างกันไป การแสดงกิริยาท่าทางที่ถูกเลือกสรรมาเป็นอย่างดีสามารถสื่อสารถึงข้อมูลที่ยอดเยี่ยม ในภาพยนตร์ตาที่กระตุกของนักแสดงเห็นได้จากภาพขนาดใกล้</p> <p>การเคลื่อนไหวอันน้อยนิดให้ผลอย่างท่วมท้น</p> <p>หัวข้อปฏิบัติ ฝึกการเคลื่อนไหวร่างกาย</p> <p>ฝึกแสดงท่าทางอากัปกิริยา เคลื่อนไหวอย่างธรรมชาติ อย่างมีนัยสำคัญ อย่างเฉพาะเจาะจง อย่างประดิษฐ์ตกแต่ง อย่างเกินจริง อย่างตลกขบขัน ฝึกเรื่องปฏิกริยาโต้ตอบที่มีต่อสิ่งต่างๆ ที่เข้ามากระทบตัว กระทบใจ</p>			
4	<p>หัวข้อบรรยาย ตัวละคร (Character)</p> <p>นักแสดงจะสร้างตัวละครได้อย่างไร ตัวละครคือใคร ตัวละครเป็นพื้นฐานที่จำเป็นของบทภาพยนตร์ เป็นหัวใจ วิญญาณและระบบประสาทของเรื่อง ดังนั้นก่อนที่จะลงมือแสดง ต้องรู้จักตัวละครเสียก่อนว่าใครคือตัวละครหลัก เนื้อเรื่องเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับใคร มีหลายวิธีที่จะเข้าหาตัวละคร ด้วยวิธีแยกองค์ประกอบของชีวิตของตัวละครเป็นพื้นฐาน ๒ ประการคือเรื่องราวชีวิตภายในและเรื่องราวชีวิตภายนอก</p> <p>ชีวิตภายในของตัวละคร เป็นส่วนที่มองไม่เห็นการกระทำของตัวละคร เป็นปุมหลังของตัวละคร เริ่มจากตั้งแต่เกิดจนกระทั่งถึงเวลาที่เริ่มต้นภาพยนตร์ ซึ่งเป็นขบวนการที่ก่อรูปร่างตัวละคร ตัวละครของเราเป็นชายหรือหญิง ถ้าเป็นชาย เขาอายุเท่าไรเมื่อเริ่มเรื่อง เขาอาศัยอยู่ที่ไหน เมืองหรือประเทศไหน เกิดที่ไหน เขาเป็นลูกคนเดียว เขามีพี่ชาย น้องชาย น้องสาว พี่สาวหรือไม่ ตอนเป็นเด็กเป็นคนอย่างไร มีความสุขหรือความทุกข์สัมพันธ์ภาพกับมารดาเป็นอย่างไร เป็นเด็กประเภทไหน เทียนอกบ้าน เก็บความรู้สึก หรือแสดงออก</p>	5		ผศ.ประภัสร เลิศอนันต์

	<p>เมื่อเราเริ่มที่จะกำหนดตัวละครของเราตั้งแต่เกิด เราจะเห็นตัวละครสร้างตัวตนขึ้นมา แล้วนำตัวเขาผ่านเข้าสู่ชีวิตสมัยเป็นนักเรียน แล้วเข้าสู่มหาวิทยาลัย เขาแต่งงานหรือเปล่า โสด ม่าย แยกทางกัน หย่ากัน ถ้าแต่งงานกัน แต่งกับใคร นานแค่ไหน สมัยเป็นวัยรุ่นมีแฟน ถูกจับแต่งงาน หรือไม่มีคู่เลย เมื่อเราได้กำหนดแง่มุมภายในของตัวละครในประวัติของตัวละครแล้ว ให้มาทำในส่วนชีวิตภายนอก</p> <p>ชีวิตภายนอกเป็นส่วนที่มองเห็นการกระทำของตัวละคร ซึ่งจะเผยให้เห็นลักษณะนิสัยของตัวละคร จนถึงบทสรุปของเรื่อง ในส่วนของชีวิตภายนอกของตัวละครเกิดขึ้นตั้งแต่เราเริ่มในบทของเราจนกระทั่งจบเรื่องและเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องสำรวจความสัมพันธ์ภายในของชีวิตของตัวละคร พวกเขาเป็นใคร ทำมาหากินอะไร พวกเขามีความสุขหรือมีความทุกข์ในชีวิตของเขา วิธีการดำเนินชีวิตเป็นอย่างไร เขามีความปรารถนาอะไรในชีวิต ภาพยนตร์เป็นสื่อทางด้านภาพ ต้องหาวิธีที่จะเผยให้เห็นข้อขัดแย้งของตัวละครให้ออกมาเป็นภาพ นักแสดงจะไม่สามารถเผยในสิ่งที่ไม่รู้แน่นอน</p> <p>ปัจจัยหรือองค์ประกอบชีวิตตัวละคร ความสัมพันธ์กับคนอื่นหรือสิ่งอื่นๆ ซึ่งตัวละครจะเผชิญกับ งคือสี่ 3</p> <p>1.<u>ความต้องการของตัวละครเป็นความต้องการที่ขัดแย้งกัน</u> เช่น ตัวละครต้องการเงินเพื่อจะซื้อของที่จำเป็น พวกเขาได้มาอย่างไร ปล้น จี้ ขโมยจากคนอื่น</p> <p>2.<u>ตัวละครนั้นกระทบกับตัวละครอื่นๆ</u> ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายตรงข้าม เพื่อนหรือวิธีอื่น ให้จำไว้เสมอว่าชีวิตคือความขัดแย้ง</p> <p>3.<u>ตัวละครกระทบกับตัวเอง</u> เช่นตัวละครอาจต้องการเอาชนะความกลัวต่อการติดคุก จึงกล้าที่จะปล้น ฆ่า ข่มขืน ความกลัวเป็นปัจจัยของอารมณ์ที่ต้องเผชิญและหาความหมายเพื่อเอาชนะมัน</p> <p><u>หัวข้อปฏิบัติ ฝึกการแสดงอารมณ์</u></p> <p>เลือกช่วงอารมณ์ที่เคยมีประสบการณ์เกิดขึ้นกับตนเองมาแล้ว กำหนดสถานการณ์ที่ต้อง</p>			
--	---	--	--	--

	<p>เผชิญหน้า เมื่อเหตุการณ์กระทบใจ ปล่อยการ แสดงอารมณ์ให้ลั่นไหลและไต่ระดับขึ้นสู่จุดที่สูงสุด ของอารมณ์นั้น เช่นเมื่อรู้สึกโศกเศร้าเสียใจอย่างสุด ซึ่งจนกลายเป็นความรันทดหดหู่จนกลายเป็นบ้าไป ได้ หรือมีความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์อย่างสูง จากความดีใจอย่างที่สุดกลายเป็นความขมขื่นใจ อย่างที่สุด เป็นต้น</p> <p><u>หัวข้อบรรยาย ตัวละคร (Character)</u></p> <p>นักแสดงจะสร้างตัวละครได้อย่างไร ตัว ละครคือใคร ตัวละครเป็นพื้นฐานที่จำเป็นของบท ภาพยนตร์ เป็นหัวใจ วิญญาณและระบบประสาท ของเรื่อง ดังนั้นก่อนที่จะลงมือแสดง ต้องรู้จักตัว ละครเสียก่อนว่าใครคือตัวละครหลัก เนื้อเรื่องเป็น เรื่องเกี่ยวกับใคร มีหลายวิธีที่จะเข้าหาตัวละคร ด้วยวิธีแยกองค์ประกอบของชีวิตของตัวละครเป็น พื้นฐาน ๒ ประการคือเรื่องราวชีวิตภายในและ เรื่องราวชีวิตภายนอก</p> <p><u>ชีวิตภายในของตัวละคร</u> เป็นส่วนที่มอง ไม่เห็นการกระทำของตัวละคร เป็นปุมหลังของตัว ละคร เริ่มจากตั้งแต่เกิดจนกระทั่งถึงเวลาที่เริ่มต้น ภาพยนตร์ ซึ่งเป็นขบวนการที่ก่อรูปร่างตัวละคร ตัวละครของเราเป็นชายหรือหญิง ถ้าเป็นชาย เขา อายุเท่าไรเมื่อเริ่มเรื่อง เขาอาศัยอยู่ที่ไหน เมืองหรือ ประเทศไหน เกิดที่ไหน เขาเป็นลูกคนเดียว เขามี พี่ชาย น้องชาย น้องสาว พี่สาวหรือไม่ ตอนเป็นเด็ก เป็นคนอย่างไร มีความสุขหรือความทุกข์ สัมพันธ์ภาพกับมารดาเป็นอย่างไร เป็นเด็กประเภท ไหน เทียนอกบ้าน เก็บความรู้สึก หรือแสดงออก เมื่อเราเริ่มที่จะกำหนดตัวละครของเราตั้งแต่เกิด เราจะเห็นตัวละครสร้างตัวตนขึ้นมา แล้วนำตัวเขา ผ่านเข้าสู่ชีวิตสมัยเป็นนักเรียน แล้วเข้าสู่ มหาวิทยาลัย เขาแต่งงานหรือเปล่า โสด ม่าย แยก ทางกัน หย่ากัน ถ้าแต่งงานกัน แต่งกับใคร นานแค่ไหน สมัยเป็นวัยรุ่นมีแฟน ถูกจับแต่งงาน หรือไม่มี คู่เลย เมื่อเราได้กำหนดแง่มุมภายในของตัวละคร ในประวัติของตัวละครแล้ว ให้มาทำในส่วนชีวิต ภายนอก</p>			
--	--	--	--	--

	<p>ชีวิตภายนอกเป็นส่วนที่มองเห็นการกระทำของตัวละคร ซึ่งจะเผยให้เห็นลักษณะนิสัยของตัวละคร จนถึงบทสรุปของเรื่อง ในส่วนของชีวิตภายนอกของตัวละครเกิดขึ้นตั้งแต่เราเริ่มในบทของเราจนกระทั่งจบเรื่องและเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องสำรวจความสัมพันธ์ภายในของชีวิตของตัวละคร พวกเขาเป็นใคร ทำมาหากินอะไร พวกเขามีความสุขหรือมีความทุกข์ในชีวิตของเขา วิธีการดำเนินชีวิตเป็นอย่างไร เขามีความปรารถนาอะไรในชีวิต ภาพยนตร์เป็นสื่อทางด้านภาพ ต้องหาวิธีที่จะเผยให้เห็นข้อขัดแย้งของตัวละครให้ออกมาเป็นภาพ นักแสดงจะไม่สามารถเผยในสิ่งที่ไม่รู้แน่นอน</p> <p>ปัจจัยหรือองค์ประกอบชีวิตตัวละคร ความสัมพันธ์กับคนอื่นหรือสิ่งอื่นๆ ซึ่งตัวละครจะเผชิญกับ สิ่งคือ 3</p> <p>1.<u>ความต้องการของตัวละครเป็นความต้องการที่ขัดแย้งกัน</u> เช่น ตัวละครต้องการเงินเพื่อจะซื้อของที่จำเป็น พวกเขาได้มาอย่างไร ปล้น จี้ ขโมยจากคนอื่น</p> <p>2.<u>ตัวละครนั้นกระทบกับตัวละครอื่นๆ</u> ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายตรงข้าม เพื่อนหรือวิธีอื่น ให้จำไว้เสมอว่าชีวิตคือความขัดแย้ง</p> <p>3.<u>ตัวละครกระทบกับตัวเอง</u> เช่นตัวละครอาจต้องการเอาชนะความกลัวต่อการติดคุก จึงกล้าที่จะปล้น ข่มขืน ความกลัวเป็นปัจจัยของอารมณ์ที่ต้องเผชิญและหาความหมายเพื่อเอาชนะมัน</p> <p><u>หัวข้อปฏิบัติ ฝึกการแสดงอารมณ์</u></p> <p>เลือกช่วงอารมณ์ที่เคยมีประสบการณ์เกิดขึ้นกับตนเองมาแล้ว กำหนดสถานการณ์ที่ต้องเผชิญหน้า เมื่อเหตุการณ์กระทบใจ ปลดปล่อยการแสดงอารมณ์ให้ล้นไหลและไต่ระดับขึ้นสู่จุดที่สูงสุดของอารมณ์นั้น เช่นเมื่อรู้สึกโศกเศร้าเสียใจอย่างสุดซึ้งจนกลายเป็นความรันทดหุดหู่จนกลายเป็นบ้าไปได้ หรือมีความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์อย่างสูงจากความดีใจอย่างที่สุดกลายเป็นความขมขื่นใจอย่างที่สุด เป็นต้น</p>			
5	<p><u>หัวข้อบรรยาย</u> อาชีพ, สถานภาพ, ชีวิตส่วนตัว</p> <p>นักแสดงจะสร้างตัวละครให้ดูสมจริง เป็นคนที่มี</p>	5		ผศ.ประภัสสร เลิศอนันต์

	<p>หลายมิติหรือมีความลึกได้อย่างไร</p> <p>อันดับแรก แยกชีวิตตัวละครออกเป็น ๓ องค์ประกอบคือ อาชีพ, สถานภาพ, ชีวิตส่วนตัว</p> <p>อาชีพ มีอาชีพทำมาหาเลี้ยงตัวเองได้อย่างไร ทำงานที่ไหน เป็นคนงาน เจ้าของบริษัท คนจรจัด นักวิทยาศาสตร์ หมอ ทนายความ หมอนวด ถ้าตัวละครทำงานในบริษัท เขาทำอะไรบ้าง ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานเป็นอย่างไร เข้ากันได้ไหม ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ร่วมมือซึ่งกันและกัน สังคมกับคนอื่นๆ หลังเลิกทำงาน เขาเข้ากับนายได้หรือไม่ มีความสัมพันธ์กันดีไหม หรือมีข้อตกลงกันเพราะเหตุผลใดเหตุผลหนึ่ง หรือมีเงินเดือนไม่เพียงพอ เมื่อสามารถเผยให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวละครให้กับคนอื่นได้ก็เท่ากับว่าได้สร้างมุมมองที่เป็นส่วนตัว ได้เริ่มต้นจุดในการสร้างตัวละคร</p> <p>สถานภาพ ตัวละครเป็นคนมีสถานภาพอย่างไรเช่น โสด ม่าย แต่งงาน แยกกันอยู่ หย่าขาดกัน ถ้าแต่งงานแต่งงานกับใคร เมื่อไร ความสัมพันธ์กับสามี-ภรรยาเป็นอย่างไร สถานภาพในสังคมเป็นอย่างไร สังคมหรือแยกตัวออกจากสังคม มีเพื่อนมากมาย หรือมีเพื่อนสองสามคน สถานภาพแต่งงานมั่นคงหรือสั่นคลอน มีความสัมพันธ์กับคนอื่น มีคู่ ถ้าเป็นโสด สภาพชีวิตโสดเป็นอย่างไร ถ้าหย่าขาดกัน ก็จะมีความเป็นไปได้มากมายในคนที่หย่า ถ้านักแสดงมีปัญหาเกี่ยวกับตัวละคร ให้มองกลับไปใช้ชีวิตของตัวเอง ถามตัวเองว่า <u>ถ้าตกอยู่ในสถานะเช่นนั้น จะทำอย่างไร</u></p> <p>ชีวิตส่วนตัว ตัวละครทำอะไรเมื่อเขาอยู่คนเดียว ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ ออกกำลังกาย ขับจักรยาน วิ่งอยู่กับที่ มีสัตว์เลี้ยงหรือเปล่า ถ้ามีเป็นอะไร สะสมอะไร มีส่วนร่วมในงานอดิเรกที่น่าสนใจอะไร สรุปแล้วก็คือส่วนที่เป็นชีวิตของตัวละครเมื่อเขาหรือเธอต้องอยู่คนเดียว แต่ละอย่างจะแสดงให้เห็นถึงลักษณะของตัวละคร</p> <p>หัวข้อปฏิบัติ ฝึกการแสดงเรื่อง “อาชีพ”</p> <p>ศึกษาชีวิตผู้คน ฝึกสังเกตและเลียนแบบท่าทาง ฝึกสวมบทบาทเป็นตัวละครต่างๆตามบุคลิกลักษณะ อาชีพ ฐานะทางสังคม</p>			
--	---	--	--	--

6	<p>หัวข้อบรรยาย ความต้องการของตัวละคร</p> <p>ความต้องการ ความตั้งใจ วัตถุประสงค์ และแรงบันดาลใจของตัวละครคืออะไร เขาหรือเธอต้องการอะไร หาความต้องการของตัวละครออกมาให้ได้ ถ้าเป็นนักกีฬา ต้องการเอาชนะการแข่งขัน ถ้าเป็นตำรวจก็ต้องปราบผู้ร้าย ถ้าเป็นหมอกก็ต้องเอาชนะความเจ็บไข้ ความต้องการเหล่านี้จะกระตุ้นตัวละครออกมาเป็นการแสดงออกในภาพยนตร์ เมื่อจำกัดความความต้องการของตัวละครแล้ว ก็พิจารณาอุปสรรคขัดขวางความต้องการนั้น</p> <p>หัวข้อปฏิบัติ ตัวละครในนวนิยาย</p> <p>เลือกตัวละครในนวนิยายที่เคยอ่านมา ศึกษา วิเคราะห์แรงจูงใจ ความปรารถนาของตัวละครที่ผลักดันให้ตัวละครเลือก ตัดสินใจกระทำการใดๆมาแสดงหนึ่งเหตุการณ์</p>	5		ผศ.ประภัสร เลิศอนันต์
7	<p>หัวข้อบรรยาย การแสดงโดยใช้เทคนิค</p> <p>นักแสดงที่ใช้เทคนิคทำการศึกษาผู้คนโดยการพิจารณาว่าบุคคลนั้นๆเป็นอย่างไร มีพฤติกรรมภายใต้สถานการณ์ที่เจาะจงเป็นอย่างไร แล้วก็สวมบทบาทพฤติกรรมนั้นแสดงออกมา เลือกท่าทาง อากัปกิริยาที่เหมาะสมจากทางเลือกต่างๆที่สะสมเอาไว้ พฤติกรรมแบบเทคนิคมาจากลูกเล่นที่คิดคำนวณไว้ล่วงหน้า นักแสดงจะฝึกจนชำนาญ เชื่อว่านักแสดงจะบรรลุนั้นมองดูเป็นอย่างไร คนหลายคนไม่สามารถร้องให้ออกมาทันทีทันใดได้ แต่นักแสดงแบบเทคนิคสามารถร้องให้ตามคิ้วที่กำหนดได้ทันที และ “ดูเป็นคนที่กำลังร้องให้อยู่” เป็นต้น</p> <p>หัวข้อปฏิบัติ การลอกเลียนฉากแสดงในภาพยนตร์</p> <p>เลือกฉากในภาพยนตร์บันเทิงทั้งไทยและต่างประเทศที่ทำทนายพลงทางการแสดงมาฝึกฝนตามบท</p>	5		ผศ.ประภัสร เลิศอนันต์
8	สอบกลางภาค			
9	<p>หัวข้อบรรยาย การแสดงโดยการสวมบทบาทตลอดเวลา (Method Acting)</p>	5		ผศ.ประภัสร เลิศอนันต์

	<p>ต้นตำรับการสวมบทบาทการแสดงเริ่มต้นที่โรงละครในกรุงมอสโกเมื่อปี ค.ศ.๑๙๐๙ เมื่อคอนสแตนติน สแตนิสลาฟสกี นำเสนอหนทางการบรรลุความจริงบนเวทีต่อนักแสดงของเขาเป็นครั้งแรก เขาได้สังเกตเห็นว่านักแสดงเหล่านั้นที่ดูเป็นธรรมชาติในการแสดงที่สุดจะต้องรู้สึกผ่อนคลายในทางสรีระ พวกเขาสามารถใช้ของประกอบฉากได้เสมือนหนึ่งว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของสภาพแวดล้อมที่คุ้นเคยใกล้ชิดของตัวเอง มีการประยุกต์ใช้การแสดงวิธีนี้กับภาพยนตร์โดยชาวอเมริกันหลายคนจนกลายมาเป็นเทคนิคภายในที่สำคัญเช่นเดียวกับการวิเคราะห์คิดอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับตนเอง เหนือเทคนิคภายนอก นักแสดงที่สวมบทบาทตัวละครอยู่ตลอดเวลา (Method Actor) พยายามที่จะสัมผัสกับความรู้สึกภายในของเขาเองในฐานะไกด์นำทางไปให้ถึงหนทางที่ตัวละครจะเข้าถึงสถานการณ์ระหว่างการแสดง เขาทำให้ตัวเองกลายเป็นตัวละครนั้นๆ พฤติกรรมถูกกระตุ้นจากความรู้สึกภายใน นักแสดงรู้สึกอย่างไรผ่านบทบาทนั้น นักแสดงผู้สวมบทบาทรู้จักว่าจะรู้สึกถึงอารมณ์ภายในนั้นได้อย่างไร หรือได้ทำอะไรบางอย่างลงไปจริงๆ เพื่อให้บรรลุถึงอารมณ์ความรู้สึกได้ เช่นเมื่อดัสติน ฮอฟแมนนำตัวเองเข้าสวมบทบาทในภาพยนตร์เรื่อง “Marathon Man” (๑๙๗๖) ของผู้กำกับจอห์น ชเลซิงเกอร์ โดยการอดนอนหลายวัน ทำให้ตัวเองเจ็บป่วยเพื่อที่จะสามารถแสดงพฤติกรรมของตัวเองที่ต้องทนทานกับอาการป่วยไข้ได้อย่างแนบเนียน นักแสดงอาจคิดถึงเรื่องราวที่โศกสลดและเป็นเรื่องความเศร้าเสียใจส่วนตัว ด้วยอารมณ์นั้นจึงร้องให้ออกมาจากใจ เป็นต้น</p> <p>หัวข้อปฏิบัติ การสวมบทบาทบุคคลจริง</p> <p>สวมบทบาทชีวิตของบุคคลที่มีชีวิตอยู่จริง เช่นคนดัง คนมีชื่อเสียง นักการเมือง นักกีฬา ศิลปินนักร้อง นักดนตรี ดารา นายแพทย์ เป็นต้น จากเรื่องราวชีวิตจริงที่ได้ถ่ายทอดผ่านสื่อต่างๆ หนังสือนั่งสื่อพิมพ์ นิตยสาร บทสัมภาษณ์ในรายการ</p>			
--	--	--	--	--

	โทรทัศน์หรือวิทยุก็ตาม			
10	<p><u>หัวข้อบรรยาย</u> ไม่มี</p> <p><u>หัวข้อปฏิบัติ</u> งานออกแบบตัวละครแนวแฟนตาซี พร้อม เครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ประกอบ</p> <p>ส่งผลงานออกแบบเป็นภาพร่างตัวละคร พร้อมเครื่องแต่งกาย ทรงผม อุปกรณ์ประกอบที่จะนำไปประดิษฐ์ ตัดเย็บเพื่อสวมใส่สำหรับการแสดงนอกสถานที่</p>	5		ผศ.ประภัศร เลิศอนันต์
11	<p><u>หัวข้อบรรยาย</u> ไม่มี</p> <p><u>หัวข้อปฏิบัติงาน</u> งานแสดงแบบตัวละครแนวแฟนตาซี</p> <p>10.00-น 9.00นถ่ายภาพนักแสดงก่อนแต่งหน้า .</p> <p>ทำผมแต่งตัวที่สตูดิโอถ่ายภาพ</p> <p>12.00-น 10.00นนักแสดงแต่งหน้า ทำผม .</p> <p>แต่งตัว</p> <p>.น 13.00-ถ่ายภาพตัวละคร .น 14.00</p> <p>ส่งภาพถ่ายขนาด 8”x10” จำนวน ภาพ 2</p> <p>จริงของนี้ภาพแรกคือภาพถ่ายตากแสดงก่อนแต่งหน้าทำผมและแต่งตัว ภาพที่สองคือภาพถ่ายตัวละครแฟนตาซีที่นักแสดงสวมบทบาทแต่งเครื่องแต่งกาย แต่งหน้า ทำผมและถืออุปกรณ์ประจำตัวต่างๆเรียบร้อยแล้ว โดยที่นักแสดงต้องถ่ายทอดอารมณ์ บุคลิกของตัวละครสื่อออกมาทางสีหน้า การจัดวางอิริยาบถท่าทางต่างๆผ่านภาพถ่ายที่ห้องสตูดิโอ</p>	5		ผศ.ประภัศร เลิศอนันต์
12	<p><u>หัวข้อบรรยาย</u> ไม่มี</p> <p><u>หัวข้อปฏิบัติ</u> งานแสดงนอกสถานที่โดยการเดินขบวนพาเหรดแฟนตาซี ในงาน “ดอกไม้ในสายหมอก” ที่วังน้ำเขียว</p> <p>เดินทางวันศุกร์ 24 มกราคม 2557</p> <p>แสดงวันเสาร์ 25 มกราคม 2557</p>	5		ผศ.ประภัศร เลิศอนันต์
13	<p><u>หัวข้อบรรยาย</u> การอ่านบท และการทดสอบเพื่อรับบทแสดง</p> <p>บทสนทนาสัมพันธ์กับความต้องการของตัวละคร ความหวังและความฝันของเขา (Hopes and Dreams) แล้วบทสนทนาควรทำอะไรบ้าง บทสนทนาต้องสื่อสารข้อมูล ข้อความใดหรือสื่อเรื่องราวของตัวละครไปสู่คนดู ต้องทำให้เรื่องดำเนิน ไหลไปข้างหน้า ต้องเผยลักษณะนิสัยของตัว</p>	5		ผศ.ประภัศร เลิศอนันต์

	<p>ละคร ต้องเผยให้เห็นข้อขัดแย้งระหว่างหรือภายในตัวละคร สถานะอารมณ์และความเป็นส่วนตัว นักแสดงทั้งหมดอ่านบทอยู่บนพื้นฐานของจิตใจ ค้นหาชีวิตที่มีอารมณ์ของตัวละคร เป็นกระบวนการแห่งความพยายาม ความตื่นเต้นและบางครั้งก็อย่างเจ็บปวด การค้นหาว่าอะไรคือเนื้อเรื่อง ผู้ประพันธ์เล่าเรื่องอย่างไร ความหมายของบทไม่สำคัญนักในขั้นตอนนี้ ขณะนี้สิ่งที่ต้องการคือจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย ทำท่ายแต่ไม่ใช่สิ่งที่เป็นไปได้ การอ่านบทยาวตลอดเรื่อง การนั่งประชุมทีมงาน พิจารณารายละเอียดของบทผู้กำกับบางคนชอบที่จะเริ่มต้นตั้งแต่บทหน้าแรกและเริ่มเรียบเรียงทิศทางการเคลื่อนไหวของตัวละครไปด้วย นักแสดงเกือบทั้งหมดชอบที่จะทำเช่นนั้นเพราะมันเป็นการกระทำจริงมากกว่ามัวแต่คิดหรือพูดกัน จงแน่ใจในสิ่งที่คิดว่าถูกต้องสำหรับบทและเตรียมทำงานหลักๆของตนเองเช่น การวางแผนการเคลื่อนไหวเข้า-ออกในฉาก การซ้อมอ่านบทเป็นประโยชน์อย่างยิ่งกับภาพยนตร์ย้อนยุค ซึ่งภาษาพูดเป็นสิ่งที่ไม่คุ้นเคย การจะประสบความสำเร็จได้ต้องการเวลา เตรียมใจไว้ ชีวิตนักแสดงไม่ใช่เรื่องง่ายๆ นักแสดงต้องผ่านการทดสอบในเรื่องที่ไม่เคยประสบมาก่อน ขณะเข้ารับการทดสอบบทพร้อมกับนักแสดงคนอื่นๆร่วมสิบคนเพื่อแย่งชิงบทบาทเดียวกัน นักแสดงต้องเรียกหาความรู้สึกที่อยู่ลึกๆภายในบุคลิกภาพของคน นักแสดงที่มีฝีมือคือผู้ที่จะทำให้ความจริงเกี่ยวกับตัวละครปรากฏขึ้นมา</p> <p>หัวข้อปฏิบัติ ฝึกการอ่านบทและการทดสอบบท</p> <p>การอ่านบท ให้นักแสดงอ่านฉากหรือบางส่วนของฉากจากบทถ่ายทำ อาจเป็นบทพูดของตัวละครหนึ่งโดยไม่ต้องแสดงอาการปฏิกิริยาประกอบใช้เวลาประมาณห้านาที โดยปราศจากการกำกับ เป็นการดูการตีความตัวบทของนักแสดงเอง ให้นักแสดงอ่านบทซ้ำอีกครั้งแต่ให้มีความแตกต่างทางอารมณ์ไปจากการอ่านครั้งแรก เพื่อฝึกความยืดหยุ่นและความสามารถในการกำหนดทิศทางของการแสดง</p>			
--	---	--	--	--

	<p>การแสดงสด ให้นักแสดงแสดงสดๆขึ้นโดยปัจจุบันทันด่วน ไม่มีการเตรียมการใดๆไว้ก่อนโดยเลือกบทจากฉากหนึ่งในภาพยนตร์ ให้นักแสดงแสดงเหมือนกับว่าเป็นตัวละครนั้นๆ ในสถานการณ์ที่สร้างขึ้นใหม่ การแสดงสดเป็นรูปแบบการแสดงที่พิเศษ นักแสดงบางคนโดยเฉพาะอย่างยิ่งนักแสดงตลกเป็นผู้สามารถพัฒนาใช้การแสดงสดนี้ได้ดียิ่ง</p>			
1ก	<p>หัวข้อบรรยาย การเผชิญหน้ากับกล้องถ่ายภาพยนตร์</p> <p>นักแสดงต้องยอมจำนนต่อกล้องและการติดต่อเพื่อความจริงและเพื่อการตีความบทบาทนั้น ขณะที่ความจริงทางภาพยนตร์ให้การยอมรับต่อเป้าหมายทางการแสดงที่เป็นธรรมชาติของวิธีการสวมบทบาทไว้ตลอดเวลา การคัดสรรของกล้องและการผสมผสาน การยกย้ายถ่ายเทของงานติดต่อมีผลต่อกระทบต่อการแสดง นักแสดงภาพยนตร์ต้องสามารถอยู่กับตัวละครที่ตรงไหนก็ได้ในเรื่อง นักแสดงจะจัดการกับกล้องด้วยวิธีทำงานของพวกเขาเอง การปรากฏตัวต่อหน้าการจับจ้องของกล้อง แสง ผู้คน ทีมงาน นักแสดงหลายต่อหลายคนเลียงอารมณ์ สติสัมปชัญญะของตนโดยจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ตัวละครมุ่งมั่นอยู่ภายในฉาก ตัวละครจะไม่รู้ด้วยว่ากล้องตั้งอยู่ตรงไหน ส่วนตัวนักแสดงต้องตกอยู่ในสภาพเหมือนโรคจิตเสื่อม คือไม่รับรู้การปรากฏตัวของกล้อง ฉากแต่ละฉากจะถูกกำหนดจุดที่นักแสดงจะเคลื่อนที่ไปด้วยการติดเทปกาบบนพื้นเพื่อนำทางให้นักแสดงรู้ตำแหน่งของตน กฎเบื้องต้นของนักแสดงก็คือ รู้จักอยู่บนตำแหน่งของตัวเอง รู้ว่ากล้องอยู่ที่ไหน และไม่มองไปที่กล้องโดยตรงเด็ดขาด เมื่อนักแสดงมองไปที่กล้อง มันเปรียบเหมือนว่าตัวละครรู้สึกเหมือนกำลังถูกลอบสังเกตการณ์ บางครั้งจะรู้สึกกว่าตัวละครกำลังถูกลอบสังเกตการณ์โดยกล้อง และนั่นจะมีผลต่อการทบทวนความทรงจำของคนดูว่าทั้งหมดนี้คือภาพยนตร์ บางครั้งมันก็จะทำให้รู้สึกเหมือนกับว่าตัวละครกำลังถูกลอบมองอยู่โดยคนดู ซึ่งใช้สายตามองตรงเข้าไปผ่านสื่อกลางการมองคือกล้องนั่นเอง</p>	5		ผศ.ประภัสสร เลิศอนันต์

	<p>นี้สามารถสร้างความแปลกใจหรือสร้างความตกใจให้กับพวกเรามองในตัวคนดูได้ ตราบใดที่คนดูกำลังสุขสบายกับการลอบแอบดูคนอื่น ๆ อยู่แน่นอนเท่าที่พวกเขาจะไม่มองกลับมา เหตุผลสำคัญที่สุดสำหรับข้อห้ามเรื่องการมองกลับมายังกล้องก็คือเพื่อที่จะเก็บคนดูเอาไว้ให้อึดอัดกับอารมณ์ที่ลึกลับของพวกเขามาและดื่มด่ำไปกับภาพมายาจากเนื้อเรื่อง การมองตรงไปยังกล้องเป็นรหัสของความเชื่อถือได้และความตรงไปตรงมา ในภาพมุมมองแทนสายตา มันแสดงถึงความสัมพันธ์หรือการติดต่อกันทางสายตา ในกรณีที่การแสดงมีความสัมพันธ์อยู่กับกล้อง นักแสดงก็จะทำงานสัมพันธ์กับตำแหน่งของฉากและการจัดแสง ถึงแม้ว่าผลที่ออกมาทั้งหมดจะได้รับการผสมผสานขึ้นโดยผู้กำกับภาพยนตร์ก็ตาม นักแสดงบางคนก็สามารถประสานการแสดงของตนกับตำแหน่งภายใต้แสงที่กำหนดได้ดีกว่านักแสดงคนอื่นๆ หลายคน</p> <p>หัวข้อปฏิบัติ การทดสอบหน้ากล้อง</p> <p>จัดการบันทึกเทปวิดีโอให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างนักแสดงกับกล้อง นักแสดงบางคนมีเสน่ห์ขึ้นกล้องแต่บางคนก็ไม่มี คนบางคนที่คุณพิเศษมาก ๆ กลับดูตายซากอยู่ภายใต้แสงไฟและกล้อง การใช้วิดีโอเทปในการทดสอบบทมีผลที่สุดกับนักแสดงที่มีประสบการณ์น้อยหรือไม่เคยถ่ายภาพยนตร์มาก่อน การตั้งกล้องและเครื่องมือทั้งหมดในระหว่างทดสอบบทจะอยู่ในตำแหน่งที่ไม่ก้าวก้าวเข้ามาในพื้นที่การแสดง อาจตั้งกล้องไว้มุมใดมุมหนึ่งโดยใช้มุมกล้อง ขนาดภาพระยะไกล อยู่นอกเส้นสายตาของนักแสดง</p>			
15	<p>หัวข้อบรรยาย การทำงานร่วมกับผู้กำกับภาพยนตร์</p> <p>ผู้กำกับภาพยนตร์แต่ละคนสื่อความหมายทางการแสดงในภาพยนตร์ด้วยจุดมุ่งหมายที่ต่างกัน ผู้กำกับระดับปรมาจารย์ต่างก็มีวิธีการเข้าถึงภาพยนตร์แต่ละเรื่องมากมาย ขึ้นอยู่กับความจำเป็นทางองค์ประกอบของภาพยนตร์แต่ละเรื่องเป็นหลัก ชาลี แซปลินสะท้อนความคิดบางประการผ่านการแสดง เขากล่าวไว้ว่า “การแสดงภาพยนตร์</p>	5		<p>ผศ. ประภัศสร เลิศอนันต์และวิทยากรรับเชิญ ผู้กำกับภาพยนตร์ อาชีพ</p>

	<p>เป็นช่องทางการสื่อความหมายอย่างหนึ่งของผู้กำกับ” ไมเคิลแองเจโล แอนโทนีโอนี ผู้กำกับภาพยนตร์สัจนิยมอิตาลีใหม่ กล่าวว่าเขาใช้ผู้แสดงเป็นแค่เพียงส่วนหนึ่งขององค์ประกอบในภาพเหมือนกับต้นไม้ กำแพงหรือก้อนเมฆ แทนแท้ในภาพยนตร์ของเขาหลายเรื่องสะท้อนผ่านภาพกว้าง ภาพระยะไกลของผู้คนและสิ่งต่างๆในฉาก เพื่อสื่อถึงสภาวะจิตใจและวิญญาณที่ยากนักจะหยั่งถึง โรเบิร์ต แบร์ซอง ผู้กำกับภาพยนตร์ชาวฝรั่งเศสเชื่อว่าผู้แสดงภาพยนตร์มิใช่ศิลปินที่จะถ่ายทอดความหมาย หากเป็นเพียง “วัตถุดิบ” ขององค์ประกอบภาพและการลำดับภาพขึ้นหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นเขาจึงเลือกใช้นักแสดงสมัครเล่นอยู่เสมอๆ เพราะบรรดานักแสดงมืออาชีพมักจะใช้การแสดงของตนสื่ออารมณ์และความหมายเช่นเดียวกับเวทีละคร แบร์ซองมองข้ามเจตนาที่จะสื่อความหมายอย่างโดดเด่นของตัวละคร โดยหันไปใช้สิ่งที่พวกเขาเป็น หาใช้สิ่งที่พวกเขาแสดง แต่จะเป็นวิธีใดก็ได้ที่ได้ผล วิธีที่ได้ผลคือวิธีที่ถูกต้องอย่างแท้จริง</p> <p>หัวข้อปฏิบัติ คัดเลือกตัวนักแสดง</p> <p>นำบทภาพยนตร์มาจำแนกกลุ่มตัวละครและเข้ารับการคัดเลือกนักแสดงให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครตามบุคลิกลักษณะโดยไม่จำกัดลักษณะทางกายภาพ เช่นความสูง เตี้ย เพราะเป็นข้อเปรียบเทียบที่สามารถหลีกเลี่ยงได้ โดยการกำหนดมุมกล้อง ขนาดภาพ เน้นพิจารณาโครงหน้าของนักแสดงที่ควรจะมีแนวของการแสดงออก โดยเฉพาะที่ดวงตากับริมฝีปาก ไม่จำเป็นต้องหล่อเหลา แต่อาจเป็นคนที่ย้ายภาพแล้วดูดี ข้อพิจารณาที่สำคัญคือการแสดงที่เป็นธรรมชาติเหมือนกับไม่ได้แสดงอะไรเลย</p>			
16	<p>หัวข้อบรรยาย ไม่มี</p> <p>หัวข้อปฏิบัติ แสดงในภาพยนตร์จริง (ฟิล์มหรือวิดีโอเทป)</p> <p>ให้นักศึกษาวิชาการแสดงทุกคนติดต่อทาบทามเข้าร่วมงานแสดงในภาพยนตร์ต่างๆของนักศึกษาในวิชาอื่นๆเช่น การกำกับภาพยนตร์ การถ่ายทำภาพยนตร์ ของนักศึกษาชั้นปีที่ ๓ ศิลป</p>	5		ผศ.ประภัศร เลิศอนันต์

	นิพนธ์ของนักศึกษาชั้นปีที่ ๔ หรือจะเป็นภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นใหม่ใดๆ ของนักศึกษาด้วยตนเอง หรือภาพยนตร์ในแวดวงอาชีพ เพื่อฝึกฝนประสบการณ์การแสดงจริงในภาพยนตร์			
17	สอบปลายภาค			

2. แผนการประเมินผลการเรียนรู้

กิจกรรม	ผลการเรียนรู้	วิธีการประเมิน	สัปดาห์ที่ประเมิน	สัดส่วนของการประเมิน
1.	คะแนนสะสมกลางภาคคะแนนรวม 40 %	1.1 วิเคราะห์ตนเอง 1.2 วิเคราะห์บุคคลอื่น 1.3 ฝึกการแสดงอารมณ์ 1.4 ฝึกการแสดงเรื่อง “อาชีพ” 1.5 ฝึกการแสดงบทตัวละครในนวนิยาย 1.6 ฝึกการแสดงบทตัวละครจากภาพยนตร์ 1.7 ฝึกการแสดงการสวมบทบาทบุคคลจริง 1.8 ฝึกการอ่านบทและการทดสอบบท	2 3 4 5 6 7 8 9	5% 5% 5% 5% 5% 5% 5% 5%
2.	การแสดงขบวนพาเหรดแฟนตาซี 30 %	2.1 งานออกแบบตัวละคร เครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ประกอบ 2.2 งานแสดงแบบตัวละครแฟนตาซี ส่งภาพถ่ายขนาด 8”x10” 2.3 งานแสดงนอกสถานที่โดยการเดินขบวนพาเหรดแฟนตาซี	10 11 12	5% 5% 20%
3.	การแสดงภาพยนตร์สั้น 30 %	3.1 ส่งผลงานภาพยนตร์ที่นักศึกษา รับบทตัวละครหลักในเรื่อง 3.2 บทวิเคราะห์ตัวละคร	16	30 %

หมวดที่ 5 ทรัพยากรประกอบการเรียนการสอน
1. ตำราและเอกสารหลัก

Barr, Tony. Acting for the Camera. New York: Harper & Row, Publishers , Inc., 1986.

2. เอกสารและข้อมูลสำคัญ

Barr, Tony. Acting for the Camera. New York: Harper & Row, Publishers , Inc., 1986.

Beaver, Frank Eugene. Dictionary of Film Terms. New York: Mc-Graw Hill, Inc., 1983.

Bernstein, Steven. The Technique of Film Production . London: Focal Press, 1988.

Bernstein, Steven. Film Production; 2nd Edition. London: Focal Press, 1994.

Blandford, Steve. Grant, Barry Keith. Hillier, Jim. The Film Studies Dictionary. London: Arnold, 2001.

Boggs, Joseph M. The Art of Watching Films. Menlo Park, California: The Benjamin/Cummings Publishing Company, Inc., 1978.

Carroll, Noël. Choi Jinhee. Philosophy of Film and Motion Pictures : An Anthology. MA: Blackwell Publishing, 2006.

Corrigan, Timothy. White, Patricia. The Film Experience: An Introduction. New York: Bedford / St. Martin's, 2004.

James, Jack. Digital Intermediates for Film and Video. Oxford: Focal Press, 2006.

Konigsberg, Ira. The Complete Film Dictionary. London: Bloomsbury Publishing Limited, 1988.

Mamer, Bruce. Film Production Technique : creating the accomplished image; 2nd Edition. Belmont : Wadsworth/Thomson Learning, 1999.

Miller, Pat P. Script Supervising and Film Continuity 3rd Edition. Boston : Focal Press, 1999.

Proferes, Nicholas T. Film Directing Fundamentals; 2nd Edition. MA: Focal Press, 2005.

Rea, Peter W. and Irving, David K. Producing and Directing the Short Film and Video. Boston: Focal Press, 1995.

Silver, Alain J. and Ward, Elizabeth. The Film director's Team. New York: Arco Publishing, Inc., 1983.

Singleton, Ralph S. Film Scheduling Film Budgeting Workbook. Los Angeles: Long Eagle Publishing Company, 1994.

Travis, Mark W. The Director's Journey : The Creative Collaboration Between Directors, Writers and Actors. Los Angeles : Michael Wiese Productions, 1997.

Viwatsinudom, Ruksarn. A Film Adaptation of The Short Story "Salem": Thesis. Los Angeles: Brooks Institute of Photography, 1997.

Walker, Alexander. Chronicle of the Cinema Hundred Year of the Movies. New York : Dorling Kindersley, 1995.

Weston, Judith. Directing Actors. Los Angeles : McNaughton & Gunn, Inc., 1996.

Wiese, Michael. and Simon, Deke. Film and Video Budgets; 2nd Edition. Los Angeles : Michael Wiese Productions, 1995.

รักสานต์ วิวัฒน์สินอุดม. นักสร้าง สร้างหนัง หนังสือ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

รักสานต์ วิวัฒน์สินอุดม. ปั้นบทสะกดหนัง. กรุงเทพฯ: อาทิตยส์สินิทธิ์. 2548,

รักสานต์ วิวัฒน์สินอุดม. หนังกับความต่อเนื่อง. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2530.

รักสานต์ วิวัฒน์สินอุดม. หนังกับความต่อเนื่อง ; พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2539.

สาขาวิชานิติศาสตร์. เอกสารการสอนชุดวิชา 16350 ศิลปะภาพถ่ายและภาพยนตร์ กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2548.

สาขาวิชานิติศาสตร์. เอกสารการสอนชุดวิชา 16351 ทฤษฎีและการวิจารณ์ภาพยนตร์เบื้องต้น. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2548.

สาขาวิชานิติศาสตร์. เอกสารการสอนชุดวิชา 16452 การผลิตภาพยนตร์เบื้องต้น. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2549. หน่วยที่ 9 : บทบาทหน้าที่ทีมงานถ่ายภาพยนตร์ โดย ผศ. ประภัสสร เลิศอนันต์

3. เอกสารและข้อมูลแนะนำ

มัทนี รัตน์. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับศิลปะการกำกับการแสดงละครเวที. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2546 ,